

stillerne ønsker, at flygtningenes mulighed for efter boligplaceringen at skifte kommuner forbedres. Forslagsstillerne har i den anledning anført, at dette dels vil kunne ske, ved at kommunernes kvoter efterfølgende justeres i forhold til flygtninge, dels ved at det sikres, at den modtagende kommune bliver kompenseret økonomisk.

For så vidt angår forslaget om en efterfølgende justering af kommunens kvote i forhold til flygtninge, vil jeg gerne slå fast, at det som udgangspunkt er op til kommunerne selv at regulere kvoternes størrelse. Efter integrationsloven skal kommunalbestyrelsen således i hvert amt søge at indgå aftale om kommunekvoterne for hvert af de kommende tre år. Kommunalbestyrelserne kan i den forbindelse beslutte, at kommunekvoterne justeres i forhold til flygtninge. Det er kun i de tilfælde, hvor kommunalbestyrelserne i amtet ikke kan indgå aftalerne, at kommunekvoterne fastsættes af Udlændingestyrelsen.

Kommunernes udgifter til introduktionsprogram og andre udgifter i forbindelse med integrationen bliver også reguleret gennem statslige refusioner og tilskudsordninger efter integrationsloven. Der sker på den måde en ret omfattende økonomisk kompensation for de omkostninger, der er i forbindelse med en boligplacering.

Regeringen mener, at de regler, der er, i meget vidt omfang tager hensyn til den enkeltes ønske og under alle omstændigheder sker ud fra hensynet til, at der sker et så vellykket integrationsforløb som muligt for alle. En del af det er jo netop at sikre, at alle kommuner er med, at hele landet er med i den vigtige opgave, det er at sikre en integration, og at der ikke bor så mange, der skal integreres, i enkelte kommuner, at det simpelt hen vanskeliggør selve integrationen.

På den baggrund vil regeringen indstille beslutningsforslaget til, at det ikke bliver vedtaget.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Det lyder næsten, som om det er to forskellige forslag, vi snakker om. Vores forslag går ikke på at ændre det samlede system, som kommunerne skal bidrage til. Vores forslag går på, at vi får en klarhed over, hvorledes man prioriterer hensynet til kvoter i forhold til de hensyn, der er nævnt i bekendtgørelsen, som vi er enige om.

Derfor vil jeg godt spørge ministeren: Kan ministeren udelukke, at der sidst på året, når man nærmer sig og har brugt kvoterne i de forskelli-

ge kommuner, sker nogle placeringer, som markant er i modstrid med de hensyn, der står i bekendtgørelsen? For det er jo den diskussion, vi har, og det er derfor, vi oplever, at der er brug for en tilkendegivelse om en nødvendig prioritering.

(Kort bemærkning).

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Det er klart, at der i starten af året vil være større muligheder for at tage individuelle hensyn, men de særlige hensyn, der gælder, vil gælde hele året. Vi har haft debatten både her i spørgetiden og også i et samråd.

Der er ligesom to forskellige afvejninger. Der er en mulighed for at tage særlige hensyn, men de vil under alle omstændigheder jo ikke kunne gælde i forhold til Århus og København for nu at nævne to nærliggende kommuner. Men hvis der er tale om de helt særlige hensyn, der kan tages, så vil de kunne gælde hele året.

Lars Kramer Mikkelsen (S):

For 3 år siden vedtog Folketinget integrationsloven, der har til formål at sikre flygtninges og indvanderes integration i Danmark. Ved den lejlighed blev der udarbejdet et regelsæt om boligplacering af flygtninge, som fastlagde, at der både skal tages hensyn til flygtningenes ønsker og behov og til den kvoteordning, som angiver, hvor mange flygtninge de enkelte kommuner skal modtage. Det er den ordning, som forslagsstillerne ikke er tilfredse med.

Forslagsstillerne mener, at der ikke i tilstrækkelig høj grad bliver lagt vægt på flygtningenes ønsker og behov, mens der i meget vid udstrækning tages hensyn til de kvoter, kommunerne er blevet tildelt. Vi mener dog, at der i de fleste tilfælde tages hensyn til både de kommunale kvoter og flygtningenes behov.

Integrationsloven giver mulighed for, at kvoterne kan tilsidesættes for at opfylde flygtningenes ønsker og behov, men forslagsstillerne mener ikke, at denne mulighed bliver brugt så meget, som den burde.

Hvis man udelukkende tog hensyn til flygtningenes behov, ville langt de fleste blive visiteret til de tre største byer i landet. Tal fra Udlændingestyrelsen viser, at 61,5 pct. af de flygtninge, der er blevet boligplaceret i år 2000, ønskede at bo i enten København, Århus eller Odense.

At imødekomme disse ønsker ville på ingen måde være foreneligt med princippet om en jævn fordeling af flygtninge over hele landet.